

[Hans Rasmussen.]

Jeg vil gerne spørge, om der er andre samfundsklasser i Danmark, der på lignende måde bidrager til deres underhold. Jeg tror ikke, at det er tilfældet. Derfor synes jeg, man skulle påskønne denne solidaritetstilkendegivelse, som lønarbejderne her har vist. Hvis sådanne organer ikke var oprettet, ville det være staten og kommunerne, som gennem en særlig lovgivning kom til at bidrage til arbejderne underhold ved ledighed.

Jeg synes ikke, at de bemærkninger, det ærede medlem hr. Lorentzen gjorde, var helt sikre i faconen. Det ærede medlem pegede på § 22 og henviste til de formuer, vi havde. Dertil kan jeg svare, at § 22 siger blot, at hvis der skulle være kasser, der blev fornærmede — og det kunne måske metalarbejdernes blive — og som ikke ville have statstilskud længere, som ville klare sig selv, så skal man vurdere, hvad staten har ydet som tilskud i løbet af de sidste fem år, og så kan staten få sit tilskud tilbagebetalt under en eller anden form, som paragraffen nævner. Det har metalarbejderne måske overvejet at ville gøre, men beslutningen herom er ikke taget endnu. Det er altså et sådant skridt, paragraffen tager sigte på.

Det ærede medlem hr. Lorentzen sagde videre, at der i § 13, stk. 5, var en bestemmelse, som syntes at være noget vakkende. Hvad går så bestemmelsen ud på? Den går ikke ud på andet end at sikre, at arbejdsløsheds-kasserne ikke kan få mere i tilskud, end de udbetaler i understøttelse. Jeg tror, det vil ramme en kasse som f. eks. Sygeplejerskerne Arbejdsløsheds-kasse, som måske har fået et større tilskud, end den har udbetalt i undersøttelse. Jeg synes, det må være en sikring, i hvert fald ud fra den procedure, som de ærede ordførere fra borgerlig side her har anvendt imod forslaget. Om det så er korrekt eller ikke, det kan vi drøfte inden for lønarbejdernes kreds.

Man henviser dernæst til — det gælder i høj grad den ærede ordfører for det konservative folkeparti, det ærede medlem hr. Poul Sørensen — at arbejdsmændene vil sabotere lovgivningen ved ikke at ville bidrage med højere kontingent, således at de i hvert fald kan komme til at ligge inden for lovens rammer og blive betragtet som nødstedte. Jeg vil gerne spørge, om man med hånden på hjertet kan kræve af arbejdsmændene, som

nu er oppe på et af de højeste kontingenter, der betales, og som bidrager med 5 kr. og 55 øre om ugen alene til arbejdsløsheds-kassen, at de skal betale højere kontingent ud af lønninger, som jo for væsentlige områder inden for erhvervslivet ligger under 200 kr., måske nærmere 175 kr., om ugen. Jeg synes, de bidrager udmærket til arbejdsløsheds-kasserne. Jeg finder det nødvendigt, at lovgivningsmagten her understøtter Arbejdsmændenes Arbejdsløsheds-kasse, som er kommet ud for så stor belastning, fordi landbruget gennem de senere år har skubbet 130 000-140 000 mennesker fra sig. Og hvor samles de op? Inden for Arbejdsmændenes Arbejdsløsheds-kasse. De har i reglen en stor ledighedsprocent, og industrien har ikke været i stand til at opsyge dem.

I det foreliggende lovforslag er der måske punkter, der skal files på, men i det store og hele egner det sig til at formidle hele den fremtidige arbejdsløsheds-kasselovgivning.

Videre siger det ærede medlem hr. Poul Sørensen, at det offentlige må yde betragtelige summer. Ja, det er rigtigt, men det er ikke summer, som lønarbejderne eller fagbevægelsen eller socialdemokratiet ønsker skal ydes. Vi så meget hellere, at man var i stand til at skaffe beskæftigelse, således at disse summer kunne nedbringes. Det ærede medlem hr. Poul Sørensen viser stor ihærdighed, når det drejer sig om, at der ikke længere skal være konflikter her i landet. Vi kunne derimod ønske et større initiativ og en større ihærdighed, når det drejer sig om at komme arbejdsledigheden til livs. Det viser sig nemlig, hvis vi tager nogle tal, at der i tiåret 1946-56 ved konflikter er gået så mange arbejdsdage tabt, at man gennemsnitligt hvert år havde kunnet beskæftige 911 arbejdere. Men hvis vi tager arbejdsløshedstallene, er der i tiåret 1946-56 sat 18 227 272 arbejdsdage til; her havde man altså kunnet beskæftige gennemsnitligt 60 757 arbejdere. Her burde der gøres et virkelig konstruktivt arbejde. Det foreliggende forslag er jo kun et surrogat. Det, det giver, ligger i underkanten af, hvad man kan byde en arbejder, hvis han nogenlunde skal kunne holde skindet på næsen. Derfor finder jeg, at vi i højere grad — også her i tinget — i fremtiden skulle beskæftige os med det produktive, med beskæftigelsesforanstaltninger. Som vort